

race zákonně uznané». Vyplývá tudíž jak z uvedené úpravy tohoto §, tak z odůvodnění zprávy ústavně-právního výboru nade vší pochybnost, že společnosti obchodního práva nelze pokládati za »korporace zákonně uznané« a že proto nepožívají ochrany cti (srv. rozh. čís. 5481, 5495 Sb. n. s.).

Zda jde o »úřad povolaný k výkonu veřejné správy«, po případě o »korporaci zákonně uznanou«, nelze ještě dovozovati z účelu a z povahy úkolů organisace, o niž jde, na příklad, že byla vyvolána v život státem, nebo že účast na organisaci je nucená (srov. Slovník veřejného práva, díl II, strana 371; Klang: Komentář, díl I, strana 275). O řečené povaze subjektu, jehož čest byla ohrožena, nerozhoduje jen jeho materiální působnost (obsah činnosti), nýbrž i jeho formální postavení (způsob organisace) v právním řádu (rozh. čís. 4273 víd. sb.).

V souzeném případě jde o »Československou obilní společnost«, která je podle vládního nařízení čís. 137/1934 Sb. z. a n. a podle stanov vyhlášených jako příloha k tomuto nařízení akciovou společností (srov. §§ 3, 6, 9 cit. nař. a §§ 1, 4, odst. 2 stanov). Je proto řečená společnost podle svého formálního postavení společností obchodního práva, která nepožívá ochrany cti podle zákona čís. 108/1933 Sb. z. a n.

Pokud by v útoku proti ní bylo lze spatřovati i ublížení na cti osob spravujících uvedenou společnost, jsou jen tyto fysické osoby oprávněny k soukromé žalobě (rozh. čís. 5328 Sb. n. s.). Byla proto zmateční stížnost zamítnuta jako neodůvodněná.

Čís. 6013.

Nezachování lhůty vytčené v § 112, odst. 2 tr. ř. se pokládá za ustoupení od obžaloby.

Zániku stíhacího práva dlužno dbáti z moci úřední.

(Rozh. ze dne 22. října 1937, Zm II 237/37.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zkoumaj ke zmateční stížnosti obžalovaného A. do rozsudku krajského soudu spisy týkající se odsouzení A. pro přestupek podle § 4 zák. čís. 124/1924 Sb. z. a n. ve znění vyhlášky č. 145/1933 Sb. z. a n., podle § 290 tr. ř. zrušil napadený rozsudek v odsuzující části jako zmatečný a podle § 259, čís. 1 tr. ř. zprostil obžalovaného A. obžaloby pro uvedený přestupek.

Z d ů v o d ů :

Nejvyšší soud jako soud zrušovací, zkoumaj ke zmateční stížnosti obžalovaného podle § 290 tr. ř. spisy vpředu uvedené, shledal, že bylo trestního zákona na újmu obžalovaného nesprávně použito.

Podle § 112, odst. 2 a 3 tr. ř. je na soukromém žalobci, aby do čtrnácti dní po vyrozumění o uzavření přípravného vyšetřování podal

spis obžalovací neb učinil návrh na doplnění přípravného vyšetřování, a nedodržení této lhůty se pokládá za ustoupení od obžaloby.

Ze spisů vysvítají po této stránce tyto procesní skutečnosti, jež může soud zrušovací podle ustálené judikatury vzíti za podklad svého rozhodnutí, třebaže nebyly v rozsudku zjištěny:

Zástupce soukromých žalobců byl po prvé o uzavření přípravného vyšetřování zpraven dne 28. ledna 1936 a dal včas, totiž dne 11. února 1936, na poštu návrh na doplnění přípravného vyšetřování.

Domnělé zpravení zástupce soukromých žalobců o opětném uzavření přípravného vyšetřování ze dne 9. dubna 1936 nepřichází v úvahu, poněvadž bylo zjištěno, že v tomto případě bylo usnesení, o něž jde, nedopatřením doručeno nepovolané osobě a nikoli soukromým žalobcům nebo jejich zástupcům. Radní komora krajského soudu zrušila proto ke stížnosti soukromých žalobců usnesení vyšetřujícího soudce ze dne 24. dubna 1936, jímž bylo trestní řízení podle §§ 109, 112 tr. ř. zastaveno.

Když pak bylo zástupci soukromých žalobců usnesení, jímž bylo přípravné vyšetřování uzavřeno, doručeno dne 27. srpna 1936, podal jmenovaný zástupce opětný návrh na doplnění přípravného vyšetřování, kterýžto návrh byl dán na poštu až dne 12. září 1936, ačkoli čtrnáctidenní lhůta, o níž byla vpředu řeč, skončila dnem 10. září 1936, kdy byl všední den.

Z toho, co uvedeno, plyne, že soukromý žalobce lhůtu v § 112, odst. 2 tr. ř. vytčenou nedodržel, což se podle nevyvratitelné zákonné domněnky tímž předpisem vyslovené pokládá za ustoupení od obžaloby. Souzený čin stal se tudíž nestíhatelným ve smyslu § 530 tr. z. Bylo-li přes uvedenou skutečnost, rovnající se ustoupení od obžaloby, v trestním řízení pokračováno, stalo se tak hledíc k uvedené zákonné fikci proti vůli oprávněného žalobce, takže nalézací soud měl, nebylo-li trestní řízení již před hlavním přelíčením podle §§ 109, 112 tr. ř. zastaveno, zprostiti obžalovaného podle § 259, č. 1 tr. ř. obžaloby na něj vznesené. Poněvadž zániku stíhacího práva je dbáti z moci úřední (rozh. č. 4894 Sb. n. s.), bylo podle § 290, odst. 1, tr. ř. přihlížeti k tomu, že napadený rozsudek je v uvedeném směru stížen zmatkem podle § 281, č. 9 b) tr. ř., jako kdyby tento důvod zmatečnosti byl obžalovaným uplatňován.

Čís. 6014.

Pro otázku, zda je kdo orgánem, pokud se týče zaměstnancem obce a tím veřejným činitelem po rozumu § 6 zákona č. 178/1924 Sb. z. a n., nemá vzetí do slibu význam konstitutivní.

(Rozh. ze dne 22. října 1937, Zm II 416/37.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zamítl zmatečnou stížnost obžalovaných A. a B. do rozsudku krajského soudu, pokud jím byli